

Ο φόβος κυβερνά
τον κόσμο

30 Οκτωβρίου 1987

«Όχι, εσύ να με ακούσεις. Αν ο εξάχρονος γιος μου δεν έχει γυρίσει εδώ σε δέκα λεπτά, θα έρθω εκεί πέρα και θα σου κόψω τον κώλο, συνεννοηθήκαμε;» Όταν ΜακΛόχλιν κάλυψε με την παλάμη του το ακουστικό και φώναξε στη γυναίκα του να σταματήσει αυτόν τον αναθεματισμένο θόρυβο. Μετά ξαναγύρισε στον ηλίθιο στην άλλη άκρη της γραμμής: «Πού στο διάολο είναι ο Τζέιμι;».

«Όταν γύρισα από την παμπ είχαν φύγει, εντάξει; Ούτε η Κάθριν είναι εδώ... Μήπως πήρε τα παιδιά να πάνε βόλτα;»

«Βόλτα; Ρίχνει καρεκλοπόδαρα, είναι πίσσα σκοτάδι, κάνει ψοφόκρυο...»

«Τι; Τι συμβαίνει;» Η Σάρον στεκόταν στην πόρτα του καθιστικού, φορώντας τη στολή της μάγισσας που είχε αγοράσει από το Γούλγουορθς. Τη στολή που έκρυβε την κοιλιά της εγκυμοσύνης και έκανε το στήθος της να δείχνει τεράστιο.

Ο Ίαν έβγαλε ένα μουγκρητό, και αυτή τη φορά δεν μπήκε στον κόπο να καλύψει το ακουστικό. «Είναι αυτός ο ηλίθιος ο Ντέιβιντσον. Έχασε τον Τζέιμι».

«Χάθηκε ο Τζέιμι;» Η Σάρον σκέπασε το στόμα της με την παλάμη, πνίγοντας μια κραυγή. Πάντα υπερβολική. Σαν τη μαλακισμένη τη μάνα της.

«Δεν είπα αυτό! Δεν είπα ότι κάθηκε, είπα μόνο...»

«Αν αργήσουμε σε αυτό το αναθεματισμένο πάρτι, θα φροντίσω εγώ ο ίδιος...»

Το κουδούνι της εξώπορτας, δυνατό και επίμονο.

«...να σου κάνω τη ζωή...»

Το κουδούνι ξανά.

«Για όνομα του Θεού, Σάρων, άνοιξε τη γαμημένη πόρτα! Είμαι στο τηλέφωνο...»

Ακούστηκε ένας κρότος και ο ήχος της αλυσίδας καθώς η Σάρων, επιτέλους, έκανε αυτό που της είπε ο Ίαν και ύστερα ξεφώνισε πάλι. «Τζέιμι! Ω, Τζέιμι, ανησυχήσαμε τόσο πολύ!»

Ο Ίαν άφησε στη μέση την απειλή του, βλέποντας τις βρεγμένες φιγούρες στο κεφαλόσκαλο, τον Τζέιμι και τον καλύτερο φίλο του, τον Ρίτσαρντ Ντέιβιντσον, να κρατιούνται χεράκι με κάποιον πλίθιο με αποκριάτικη στολή. «Καιρός ήταν, ρε γαμώτο!» φώναξε ο Ίαν, κοπανώντας το ακουστικό στη βάση του. «Σου είπα να έχεις γυρίσει σπίτι μέχρι τις πέντε!» Τα δύο αγοράκια τον κοιτούσαν έντρομα με γουρλωμένα μάτια. Και πολύ καλά έκαναν. «Πού στο διάολο είχατε πάει εσείς οι δύο;»

Καμία απάντηση. Αναμενόμενο. Και κοίτα τι ώρα είναι... «Τζέιμι!» Ο Ίαν τέντωσε τον δείκτη του προς τις σκάλες. «Τσακίσου πήγαινε πάνω και άλλαξε ρούχα. Αν δεν έχεις ντυθεί Βίκινγκ μέσα σε τρία λεπτά, θα πας στο πάρτι με το βρακί».

Ο Τζέιμι έριξε μια τρομαγμένη ματιά στον συνένοχό του, μετά στον άγνωστο στο κατώφλι –αυτόν με τη ματωμένη ποδιά χασάπη και τη μάσκα της Μάργκαρετ Θάτσερ– και ύστερα ανέβηκε στο δωμάτιό του, παίρνοντας μαζί του και τον Ρίτσαρντ.

Τέλεια, τώρα έπρεπε να πάνε και αυτό το παλιόπαιδο στο δικό του σπίτι.

Αυτή η μέρα εξελισσόταν σε *αληθινό* εφιάλτη.

'House of Blood' parents missing

Christopher David exclusively to the l about discovering kitchen bloodbath.

EXCLUSIVE

by Martin Leslie

A MAJOR police operation was launched last night to try to locate Ian McLaughlin (27) and his wife Sharon (22) who disappeared from their house on Seafield Drive in the late hours of Friday.

In a statement issued to the press Detective Chief Inspector Gary Brooks claimed that the police were "significantly worried" for the McLaughlins' safety.

The alarm was raised when friend of the family Christopher Davidson became concerned after his six-year-old son failed to return home after visiting the McLaughlins.

"I went round to check if everything was all right and the mess," Davidson said,

"there was furniture overturned in the lounge and the kitchen was covered in blood."

Speaking from outside the Children's Hospital, where both his son and Jamie McLaughlin (6) are being treated for shock, Mr Davidson was clearly distressed.

"My wife was with the children when they left our house. Something terrible must have happened - she would never have left them unattended!"

Police refused to comment on rumours that the two boys could have witnessed the assault, but stressed the need to locate Mr and Mrs McLaughlin, and Catherine Davidson, as soon as possible.

DCI Brooks said, "We are concerned that one or all three of them is a significant medical tr

The McLaughlin Household in Seafield Drive - Police

It is understood that Ian pounds for

The Aberdeen Examiner

Fears for mother's safety

EXCLUSIVE
by Martin Leslie

THE HUSBAND of Catherine Davidson spoke last night of his fears that his wife will never be found.

Speaking exclusively to the Aberdeen Examiner, Christopher Davidson (27) shared his thoughts on his wife's disappearance: "I am very worried about her. She is a devoted mother and our son, Jamie (6) has had nightmares ever since she disappeared."

All we know is that she walked hard and his friend Jamie home night before Halloween. I can't even see her's gone."

Whatever happened that night, he said, "has left its mark on my life. The police have done the

Remains Found

POLICE have confirmed that human remains found in a derelict shop on Palmerston Road are human.

Sources within Grampian Police hinted that the remains may belong to Ian and Sharon McLaughlin, missing since the 30th of October, but they will be unable to confirm this until further tests are carried out.

A nationwide manhunt was sparked when the McLaughlins disappeared from their Mannofield home on the night before Halloween.

The McLaughlins' son, Jamie (6) was discovered hiding in his bedroom close with his friend Richard Davidson (6). Neither boy was able to clearly recall what had happened that night, but Richard's mother, Catherine Davidson,

THREE DEAD IN TENEMENT HORROR

GLASGOW police issued an urgent plea for information last night, following an anonymous tip-off that led them to a tenement flat soaked in blood. "We can't tell for certain," said DI Simon Ridley of Strathclyde police, "but it looks very much as if Mr and Mrs Sutherland have been the victims of a vicious attack."

similarities to a recent case in Aberdeen. The killer, dubbed "The Flesher" (the old Scottish term for Butcher) is believed to be responsible for up to a dozen murders all over the United Kingdom.

A special task force made up of officers from the region where the

Flesher arrested

Aberdeen killer caught
Police suspect more deaths

IN A DAWN RAID yesterday Grampian Police arrested the man chillingly known as "the Flesher".

It was the night before Halloween, but little did Ian and Sharon McLaughlin know that something more terrifying than any horror film was at their front door.

discovered in a disused butcher's shop, leading detectives to focus their enquiries on Aberdeen's meat trade.

Missing body parts

DCI Brooks, who led the 50-man strong taskforce said that the arrest "represents a significant achievement after three years of dedicated police work."

When bi

IDENTS of a small North community have been stunned by an increase in the seclusion. "It's like something out

20 χρόνια αργότερα

1

Ο ντετέκτιβ αρχιφύλακας Λόγκαν ΜακΡέι διέσχισε προσεκτικά τη σκοτεινή αποβάθρα, προσπαθώντας να μην κάψει τα δάχτυλά του με το τσάι, κατευθυνόμενος προς ένα ταλαιπωρημένο κοντέινερ λουσιμένο στο σκληρό φως των προβολέων της αστυνομίας. Το κοντέινερ είχε το μέγεθος οικιακού λουτρού –χτυπημένο και γρατζουνισμένο από τα χρόνια που πηγαινοερχόταν στις εξέδρες ανόρυξης πετρελαίου καταμεσής της Βόρειας Θάλασσας– και η μπλε μπογιά του ήταν γεμάτη πορτοκαλί κηλίδες σκουριάς. Μια σκουροκόκκινη λιμνούλα γυάλιζε κάτω από τα φώτα του Εγκληματολογικού, αίμα ανακατεμένο με λάδια πάνω στο κρύο τσιμέντο, ενώ σιλουέτες με λευκές φόρμες πηγαινοέρχονταν με φωτογραφικές μηχανές, αυτοκόλλητες ταινίες αποτυπωμάτων και σακουλάκια συλλογής αποδεικτικών στοιχείων.

Τέσσερις το πρωί, *τι υπέροχος τρόπος* να ξεκινήσεις τη μέρα σου.

Το ψυγείο-κοντέινερ δεν ήταν παρά ένα μεταλλικό κουτί, επενδυμένο με μονωτικό υλικό. Τρεις ξύλινες παλέτες καταλάμβαναν το μεγαλύτερο μέρος του δαπέδου, και πάνω τους ήταν στοιβαγμένες κούτες με κατεψυγμέ-

να λαχανικά, ψάρια, μερίδες κοτόπουλου και διάφορα άλλα κρέατα, με το γκρίζο-καφετί χαρτόνι τους να κρέμεται μουσκεμένο καθώς ξεπάγωνε αργά το περιεχόμενό τους.

Ο Λόγκαν πέρασε κάτω από την μπλε-άσπρη ταινία της αστυνομίας.

Ήταν αδύνατον να μην προσέξεις τον επιθεωρητή Ινσχ. Ο τύπος ήταν τεράστιος, και η λευκή φόρμα του έμοιαζε έτοιμη να σκιστεί στις ραφές. Είχε ριγμένη πίσω την κουκούλα της φόρμας, αποκαλύπτοντας ένα μεγάλο, φαλακρό κεφάλι που γυάλιζε κάτω από τους προβολείς. Αλλά ακόμα και αυτός έμοιαζε νάνος μπροστά στον απειλητικό όγκο του *Μπρέι Εξπιλόρερ*, ενός τεραστίων διαστάσεων σκάφους παράκτιου ανεφοδιασμού που ήταν αγκυροβολημένο στο πλάι της αποβάθρας, με όλα τα φώτα του να αστραποβολούν μέσα στο μενεξελί σκοτάδι της νύχτας.

Ο Λόγκαν έδωσε το ένα πλαστικό ποτήρι με τσάι στον Ινσχ. «Τους είχε τελειώσει η ζάχαρη». Αυτό προκάλεσε μερικές πνιχτές βραιοιές. Τις αγνόησε. «Ήρθε το Sky News. Αυτό μας κάνει σύνολο τρία τηλεοπτικά συνεργεία, τέσσερις εφημερίδες και μερικούς αργόσχολους».

«Τέλεια», είπε με βαριά φωνή ο Ινσχ, «αυτό μας έλειπε». Έδειξε προς το *Μπρέι Εξπιλόρερ*. «Δεν βρήκαν τίποτε ακόμα αυτοί οι ηλίθιοι;»

«Η ομάδα έρευνας έχει σχεδόν τελειώσει. Εκτός από κάτι ακραία πρόστυχα πορνό, είναι καθαρό. Ο καπετάνιος λέει ότι το κοντέινερ έμεινε πάνω στο πλοίο μόνο μερικές ώρες. Κάποιος πρόσεξε ότι έβγαζε νερά στο κατάστρωμα, και τότε προσπάθησαν να επικοινωνήσουν με την εταιρεία που το έστειλε. Ήταν κλειστή. Φαίνεται ότι οι εξέδρες ανόρυξης δημιουργούν μεγάλο θέμα έτσι και δεν παραλάβουν στην ώρα τους τα κοντέινερ, γι' αυτό ο καπετάνιος έβαλε κάποιον να ρίξει μια ματιά στο μοτέρ του ψυγείου του».

Ο Λόγκαν ήπιε μια γουλιά από το καυτό τσάι του. «Τότε

ήταν που βρήκαν τα κομμάτια. Ο μηχανικός έπρεπε να μετακινήσει μερικές κούτες με κρέατα που ξεπάγωναν για να φτάσει στην καλωδίωση. Το βρεγμένο χαρτόνι μιας κούτας σκίστηκε και το περιεχόμενο χύθηκε έξω». Έδειξε τη μικρή στοίβα με τα σακουλάκια αποδεικτικών στοιχείων, που το καθένα περιείχε από ένα κόκκινο κομμάτι. «Αμέσως μόλις είδε τι ήταν, μας τηλεφώνησε».

Ο Ινσοχ κούνησε το κεφάλι του. «Και με την εταιρεία τι έγινε;»

«Λέγεται Τόμσον και είναι στο Άλτενς. Προμηθεύουν αρκετές εταιρείες παράκτιου ανεφοδιασμού με κατεψυγμένο κρέας, λαχανικά, χαρτί τουαλέτας, κονσέρβες με φασόλια... τα γνωστά. Ανοίγουν στις επτά, άρα θα περάσει αρκετή ώρα μέχρι να...»

Ο μεγαλόσωμος άνδρας έριξε ένα άγριο βλέμμα στον Λόγκαν. «Όχι, δεν θα περάσει. Βρες ποιος είναι ο υπεύθυνος και ξύπνα τον μπάσταρδο. Θέλω αμέσως μια ομάδα έρευνας εκεί».

«Μα...»

«ΑΜΕΣΩΣ, αρχιφύλακα!»

«Μάλιστα, κύριε». Η διαφωνία με τον επιθεωρητή δεν θα οδηγούσε πουθενά. Ο Λόγκαν έβγαλε το κινητό του και απομακρύνθηκε για να καλέσει το Κέντρο, φροντίζοντας ανάμεσα σε μερικές γουλιές τσάι να οργανώσει μια ομάδα έρευνας και την έκδοση εντάλματος. Έβαζε τα δυνατά του να αγνοήσει τον καμεραμάν που έκανε κύκλους γύρω του σαν κοντός, φαλακρός καρχαρίας.

Ο Λόγκαν τελείωσε το τηλεφώνημά του, τσαλάκωσε το πλαστικό ποτήρι και... δεν είχε πού να το πετάξει το αναθεματισμένο, εκτός κι αν το έριχνε κάτω στην αποβάθρα ή το πετούσε στο νερό. Τίποτε από τα δύο δεν θα φαινόταν ωραίο στην τηλεόραση. Αφού δεν ήξερε τι να κάνει, το έκρυψε πίσω από την πλάτη του.

Ο καρχαρίας χαμήλωσε την τηλεοπτική κάμερα –που δεν ήταν μεγαλύτερη από κουτί παπουτσιών και είχε στο πλάι το λογότυπο του BBC Σκωτίας– και χαμογέλασε. «Τέ- λεια. Πίστευα ότι ο ήχος θα ήταν χάλια εκεί πέρα, αλλά δεν είναι κακός. Είναι φοβερή ιστορία! Διαμελισμένα πτώματα, πλοία, ένταση, μυστήριο. Έι», είπε δείχνοντας το τσαλακω- μένο ποτηράκι στο χέρι του Λόγκαν, «πού βρήκες το τσάι; Έχω στεγνώσει εδώ πέρα».

«Υποτίθεται ότι παραμένεις αμέτοχος και παρακολου- θείς σαν να είσαι μύγα στον τοίχο, Άλεκ, μη γίνεσαι κακός μπελάς».

«Ε, ναι, όλοι έχουμε τα...»

Η βροντερή φωνή του Ινσχ ακούστηκε από την άλλη άκρη της αποβάθρας: «ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑ!»

Βρισιά. Μέτρημα μέχρι το δέκα. Αναστεναγμός. «Αν αυ- τό το πρόγραμμα έχει επιτυχία, μπορώ να έρθω να δουλέ- ψω μαζί σας στο BBC;»

«Θα δω τι μπορώ να κάνω». Και ο Άλεκ έφυγε βιαστικός για να προλάβει να καταγράψει ό,τι βρισίδι ήταν έτοιμος να ξεράσει ο επιθεωρητής.

Ο Λόγκαν τον ακολούθησε καταπόδας, ευχόμενος να τον είχαν αναθέσει σε άλλον επιθεωρητή απόψε, ιδιαίτερα επειδή τα νέα από το Κέντρο δεν ήταν και τόσο καλά. Τον τελευταίο καιρό, η συζήτηση με τον Ινσχ ήταν σαν να προ- σπαθούσες να χορέψεις σε ναρκοπέδιο, με δεμένα μάτια. Πάντως, καλά θα έκανε να τελειώνει με το ζήτημα. «Συγ- γνώμη, κύριε, δεν έχουν διαθέσιμα άτομα, όλοι είναι εδώ και...»

«Να πάρει ο διάολος!» Ο χοντρός έτριψε το μεγάλο, ροζ πρόσωπό του. «Γιατί κανένας δεν κάνει ποτέ αυτό που του λένε;»

«Σε καμιά ώρα περίπου θα μπορέσουμε να ελευθερώ- σουμε μερικούς από εδώ και...»

«Σου είπα, θέλω να γίνει τώρα. Όχι σε μία ώρα, *τώρα*».

«Μα τόσο περίπου θα κάνει για να βγει και το ένταλμα. Ασφαλώς πρέπει να επικεντρωθούμε στο να γίνει προσεκτική δουλειά εδώ...»

Ο επιθεωρητής ορθώθηκε από πάνω του, ένας εκνευρισμένος χοντρός με ύψος ένα ενενήντα. «Μην με κάνεις να σου το πω δεύτερη φορά, αρχιφύλακα».

Ο Λόγκαν προσπάθησε να ακουστεί λογικός. «Ακόμα κι αν πάρουμε όλους τους ένστολους από το πλοίο και τις αποβάθρες, θα αναγκαστούν να κάθονται άπραγοι μέχρι να βγει το ένταλμα».

Ο Ινσυχ πρόλαβε να φτάσει μέχρι το «Δεν έχουμε χρόνο να μαλακιζόμαστε με...» όταν μια σιλουέτα με λευκή φόρμα τον χτύπησε με το δάχτυλο στον ώμο. Κάποια που δεν έδειχνε ιδιαίτερα χαρούμενη.

«Σας περιμένω εδώ και δεκαπέντε λεπτά!» Η δρ Τζομπελ ΜακΆλιστερ, η προϊσταμένη παθολογοανατόμος του Αμπερντίν, είχε μια έκφραση που θα πάγωνε και τις φλόγες της Κόλασης. «Μπορεί εσείς να μην έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι *εγώ* έχω. Λοιπόν, θα καθίσετε να ακούσετε τα προκαταρκτικά ευρήματά μου ή να πάω σπίτι μου και να σας αφήσω να κάνετε οτιδήποτε είναι αυτό που θεωρείτε πιο *σημαντικό*;»

Ο Λόγκαν άφησε ένα βογκητό. Αυτό τους έλειπε μόνο, η Τζομπελ να τσαντίσει ακόμα περισσότερο τον Ινσυχ. Λες κι ο χοντρός δεν ήταν ήδη αρκετά τσιτωμένος. Ο επιθεωρητής γύρισε προς το μέρος της, με το πρόσωπό του να γυαλίζει κατακόκκινο από τον θυμό στα φώτα των προβολέων του Εγκληματολογικού. «Σας ευχαριστώ *πέρα πολλή* που με περιμένατε, δόκτωρ, και λυπάμαι αν το γεγονός ότι οργανώνω την έρευνα ενός φόνου σας έχει *ξεβαλέψει*. Θα προσπαθήσω άλλη φορά να μην επιτρέψω σε κάτι τόσο *ασήμαντο* να μπει στη μέση».

Έμειναν για λίγο να κοιτάζουν σιωπηλοί ο ένας τον άλλον. Μετά, η Ίζομπελ φόρεσε ένα ψυχρό, εχθρικό χαμόγελο. «Τα λείψανα είναι ανθρώπινα, από άνδρα. Ο διαμελισμός δείχνει να έγινε κάποια στιγμή μετά τον θάνατο, με μακριά, αιχμηρή λεπίδα και σιδεροπρίονο, αλλά αυτό δεν θα είμαι σε θέση να το επιβεβαιώσω παρά μόνο αφού διενεργήσω τη νεκροψία». Εριξε μια ματιά στο ρολόι της. «Η οποία θα λάβει χώρα στις 11 π.μ. ακριβώς».

Ο Ινσοχ φούντωσε. «Όχι, βέβαια! Θέλω αυτά τα ευρήματα να αναλυθούν τώρα...»

«Είναι *κατεψυγμένα*, επιθεωρητά. Πρέπει -να -αποψυχθούν», είπε η Ίζομπελ, τονίζοντας την κάθε λέξη χωριστά, λες και μιλούσε σε άτακτο παιδί και όχι σε έναν ογκώδη, κακότροπο επιθεωρητή. «Αν θέλετε, υποθέτω ότι *θα μπορούσα* να τα χώσω στον φούρνο μικροκυμάτων της καντίνας για κάνα μισάωρο. Αλλά αυτό δεν θα ήταν και τόσο επαγγελματικό. Εσείς τι λέτε;»

Ο Ινσοχ περιορίστηκε να τριξεί τα δόντια του. Το πρόσωπό του έγινε, από κόκκινο του εκνευρισμού, βυσσινί της οργής. «Εντάξει», είπε τελικά, «τότε μπορείτε να βοηθήσετε συνοδεύοντας τον αρχιφύλακα ΜακΡέι σε μια εταιρεία στο Άλτενς».

«Και τι σας κάνει να νομίζετε ότι εγώ...»

«Φυσικά, αν είστε πολύ απασχολημένη, θα μπορούσα πάντα να ζητήσω από κάποιον άλλον παθολογοανατόμο να αναλάβει αυτή την υπόθεση». Ήταν η σειρά του Ινσοχ να φορέσει το μοχθηρό του χαμόγελο. «Κατανοώ την πίεση υπό την οποία βρίσκεστε –εργαζόμενη μητέρα με μικρό παιδί– και δεν περιμένω από εσάς το ίδιο επίπεδο αφοσίωσης στη δουλειά με...»

Η Ίζομπελ φαινόταν έτοιμη να τον χαστουκίσει. «Μην *τοβλήμειτε* να ολοκληρώσετε την πρότασή σας!» Έκανε μια αυτοκρατορική χειρονομία προς το μέρος του Λόγκαν.

«Φέρτε το αυτοκίνητο, αρχιφύλακα, έχουμε δουλειά να κάνουμε».

Ο Ινσχ κούνησε ικανοποιημένος το κεφάλι του, έβγαλε το κινητό του και κάλεσε κάποιον αριθμό. «Και τώρα, αν μου επιτρέπετε, έχω να κάνω ένα τηλεφώνημα... Ναι; ... Αστυνομία Γουέστ Μίντλαντς εκεί; Ναι, εδώ επιθεωρητής Ινσχ από την Αστυνομία Γκράμπαν. Θέλω να μιλήσω στον αστυνομικό διευθυντή Μαρκ Φολντς ... Ναι, φυσικά και ξέρω τι ώρα είναι!» Τους γύρισε την πλάτη και άρχισε να απομακρύνεται από το φως των προβολέων.

Η Ίζομπελ του έριξε μια άγρια ματιά και στράφηκε στον Λόγκαν. «Λοιπόν;» του φώναξε. «Δεν έχουμε όλη τη νύχτα για χάσιμο».

Κόντευαν να φτάσουν στο αυτοκίνητο όταν άκουσαν πίσω τους ένα αγριεμένο «ΡΕ, ΑΜΕ ΣΤΟ ΔΙΑΟΛΟ ΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΑΜΗΜΕΝΗ ΚΑΜΕΡΑ!». Ο Λόγκαν έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του και είδε τον Άλεκ να έρχεται προς το μέρος τους και τον επιθεωρητή να συνεχίζει το τηλεφώνημά του.

«Εμ...» είπε ο καμεραμάν όταν έφτασε στο σαραβαλιασμένο υπηρεσιακό αυτοκίνητο του Λόγκαν, «αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να έρθω μαζί σου για λίγο. Ο Ινσχ είναι κάπως...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρεις».

Ο Λόγκαν ήξερε. «Μπες μέσα. Θα επιστρέψω σε ένα λεπτό».

Δεν του πήρε πολλή ώρα να μεταβιβάσει τα νέα. Άρπαξε απλώς την πιο κοντινή αρχιφύλακα και της είπε να συνεχίσουν για ακόμα σαράντα πέντε λεπτά και μετά να πει σε όλους να τα μαζέψουν και να πάνε στο Άλτενς.

Ο Άλεκ άρχισε να γκρινιάζει όταν ο Λόγκαν επέστρεψε στο αυτοκίνητο. «Μα», είπε ο καμεραμάν, γέρνοντας μπροστά από το πίσω κάθισμα, χωμένος μέχρι τα γόνατα σε πεταμένα σακουλάκια από τσιπς και κουτιά από φαστούντ,

«αν δεν ήθελε να λάβει μέρος σε αυτό το αναθεματισμένο το σίριαλ, γιατί προσφέρθηκε; Μέχρι τώρα έδειχνε πολύ πρόθυμος. Μου έβαλε τις φωνές. Φορούσα τα ακουστικά και παραλίγο να μου σπάσει τα τύμπανα».

Ο Λόγκαν ανασήκωσε τους ώμους και διέσχισε με το αυτοκίνητο το οδόφραγμα από τηλεοπτικές κάμερες, μικρόφωνα και προβολείς. «Τυχερός είσαι. Εμένα μου φωνάζει κάθε σκατένια μέρα».

Η Ιζομπελ καθόταν σιωπηλή στη θέση της, βράζοντας από θυμό.

Το Πολυκατάστημα Τόμσον ήταν μια μακρόστενη τούβλινη αποθήκη στο Άλτενς, το απρόσωπο βιομηχανικό πάρκο στη νοτιότερη άκρη του Αμπερντίν. Το κτίριο ήταν τεράστιο, γεμάτο με ατελείωτες σειρές από ψηλά, βαθιά ράφια που απλώνονταν μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι και έδειχναν θλιβερά κάτω από το τρεμάμενο φως που σκόρπιζαν οι λάμπες φθορίου και υπό τον βόμβο της μουσικής-κονσέρβα. Το γραφείο του διευθυντή ήταν στην άλλη άκρη της αίθουσας, στον ημιώροφο. Μια σειρά από τοιμεντένια σκαλοπάτια οδηγούσαν σε μια γυαλιστερή μπλε πόρτα με την επιγραφή «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΕΡΔΟΣ ΜΑΣ». Αν όντως ίσχυε αυτό, τότε την είχαν βάψει, γιατί κανείς τους δεν χαμογελούσε.

Ο υπεύθυνος του Πολυκαταστήματος Τόμσον δεν αποτελούσε εξαίρεση. Τον είχαν σηκώσει από το κρεβάτι στις τέσσερις και μισή άγρια χαράματα και το έδειχνε. Οι σακούλες κάτω από τα μάτια, το πρόσωπο με το έντονο πηγούνι ήταν αξύριστο, και το κοστούμι του μπορεί να κόσκιζε μια περιουσία, αλλά φαινόταν σαν να είχε κοιμηθεί έχοντάς το φορεμένο. Ο κ. Τόμσον κοίταξε μέσα από την τζαμαρία που κάλυπτε τον ένα τοίχο του γραφείου του, και είδε τους ένστολους αστυνομικούς που έψαχναν σε ράφια

με ζελεδάκια, απορρυπαντικά και κονσέρβες φασόλια. «Ω Θεέ μου...»

«Και είστε εντελώς σίγουρος», είπε ο Λόγκαν, καθισμένος στον τριζάτο δερμάτινο καναπέ με ένα φλιτζάνι καφέ στο χέρι και ένα μπισκότο σοκολάτας στο άλλο, «ότι δεν έχει γίνει καμία διάρρηξη;»

«Όχι. Δηλαδή, ναι. Είμαι σίγουρος». Ο Τόμσον σταύρωσε τα χέρια, έκανε μερικά βήματα μπρος-πίσω, ξεσταύρωσε τα χέρια. Κάθισε κάτω. Σηκώθηκε ξανά όρθιος. «Δεν μπορεί να προέρχονται από εμάς. Έχουμε κάποιον στις εγκαταστάσεις είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, είναι ένα υπερσύγχρονο σύστημα ασφαλείας».

Ο Λόγκαν είχε γνωρίσει το υπερσύγχρονο σύστημα ασφαλείας τους, έναν εξηνταοκτάχρονο άνδρα που λεγόταν Χάρολντ. Έδειχνε σε τέτοια εγρήγορση που κόντευε να τον πάρει ο ύπνος όρθιο.

Ο Τόμσον στράφηκε πάλι στην τζαμαρία. «Προσπαθήσατε να μιλήσετε με το πλήρωμα του πλοίου; Ίσως αυτοί...»

«Ποιος σας προμηθεύει κρέας, κύριε Τόμσον;»

«Εξαρτάται... από το είδος. Κάποια από τα προσσκευασμένα κρέατα προέρχονται από τους τοπικούς χασάπηδες –είναι φτηνότερο από το να προσλάβεις κάποιον να το κάνει εδώ– και τα υπόλοιπα από τα σφαγεία. Χρησιμοποιούμε τρία...» Τινάχτηκε ανήσυχος καθώς ένας δυνατός, κουδουνιστός θόρυβος ακούστηκε από το ισόγειο, συνοδευόμενος από κοροϊδευτικές ζητωκραυγές και σκόρπια ειρωνικά χειροκροτήματα. «Μου υποσχεθήκατε ότι θα ήταν προσεκτικοί! Ανοίγουμε σε μιάμιση ώρα, δεν γίνεται να δουν οι πελάτες το μέρος σε χάλια κατάσταση».

Ο Λόγκαν κούνησε το κεφάλι του. «Νομίζω ότι έχετε πιο σοβαρά θέματα να ανησυχείτε, κύριε».

Ο Τόμσον τον κοίταξε κατάματα. «Δεν είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι έχουμε εμείς κάποια σχέση με αυτό! Είμαστε

οικογενειακή επιχείρηση. Είμαστε εδώ πέρα σχεδόν τριάντα χρόνια».

«Το κοντέινερ ήρθε από το πολυκατάστημά σας με κομμάτια ανθρώπινου κρέατος μέσα».

«Μα...»

«Πόσα άλλα τέτοιου είδους φορτία νομίζετε ότι πήγαν στις εξέδρες ανόρυξης; Τι γίνεται αν όλους αυτούς τους μήνες πουλούσατε στις εταιρείες τροφοδοσίας κομμάτια από πτώματα; Νομίζετε ότι όλοι αυτοί που έτρωγαν πετσοκομμένα πτώματα θα χαρούν με την ιδέα;»

Ο κ. Τόμσον χλόμιασε. «Ω Θεέ μου...» είπε πάλι.

Ο Λόγκαν στράγγισε την τελευταία γουλιά καφέ και σηκώθηκε. «Από πού προήλθε το κρέας αυτού του κοντέινερ;»

«Πρέπει... πρέπει να κοιτάξω τις φορτωτικές».

«Να το κάνετε».

Ο ψυκτικός θάλαμος του πολυκαταστήματος βρισκόταν στην αντίθετη άκρη του κτιρίου και χωριζόταν από τα ράφια με τις κονσέρβες και τις ξηρές τροφές με μια κουρτίνα από χοντρές πλαστικές λωρίδες που κρατούσαν μέσα την ψύξη και έξω τη μουσική-κονσέρβα. Μια τεράστια μονάδα ψύξης στερεωμένη στον τοίχο κροτάλιζε ρυθμικά σαν τσιγαρόβηχας, κάνοντας τον αέρα τόσο κρύο, που η ανάσα του Λόγκαν τον ακολουθούσε σαν αραιή ομίχλη καθώς περπατούσε ανάμεσα σε κούτες με φρούτα και λαχανικά, με κατεύθυνση τον χώρο κατάψυξης.

Ο ντετέκτιβ αστυφύλακας Ρένι στεκόταν δίπλα στις βαριές ατσάλινες πόρτες του καταψύκτη, με τα χέρια χωμένα βαθιά στις μασχάλες, τη μύτη κατακόκκινη σαν αγιοβασιλιάτικο ελαφάκι, ντυμένος στη νίνζα εκδοχή του ανθρώπου της Μισελέν με διαδοχικές στρώσεις μαύρων ρούχων.

«Κάνει ψόφο εδώ μέσα», είπε ο αστυφύλακας τρέμοντας, «έχουν κοκαλώσει οι αρθρώσεις μου».

Ο Λόγκαν σταμάτησε με το ένα χέρι πάνω στο κερούλι της πόρτας του καταψύκτη. «Θα ήσουν πολύ πιο ζεστά αν έκανες λίγη δουλειά».

Ο Ρένι έκανε μια γκριμάτσα. «Η Βασίλισσα του Πάγου πιστεύει ότι είμαστε όλοι πολύ ηλίθιοι για να βοηθήσουμε. Όμως, δεν φταίω εγώ που δεν ξέρω τι ψάχνουμε, έτσι δεν είναι;»

«Τι;» Ο Λόγκαν έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να μετρήσει μέχρι το δέκα. Έφτασε μέχρι το τρία. «Για όνομα του Θεού, υποτίθεται ότι ψάχνετε για *ανθρώπινα λείψανα!*»

«Το ξέρω αυτό. Είμαι εδώ πέρα, μέσα σε μια κατάψυξη μεγάλη σαν το σπίτι μου, κοιτάζοντας ατελείωτες σειρές από αναθεματισμένο κατεψυγμένο κρέας. Πώς να ξεχωρίσω ένα χοιρινό κότσι από ένα ανθρώπινο; Μου φαίνονται όλα ίδια. Ένα χέρι, ένα πόδι, ένα κεφάλι, *αυτά* θα μπορούσα να τα αναγνωρίσω. Αλλά όλα εδώ είναι κομμάτια κρέας». Μετακινήθηκε, χτύπησε κάτω τα πόδια του και φύσηξε μέσα στις χούφτες του. «Αστυνομικός είμαι, δεν είμαι γιατρός, γαμώτο μου».

Ο Λόγκαν αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως είχε ένα δίκιο. Ήξεραν ότι το κομμάτι κρέας που είχε βρεθεί στο κοντέινερ ήταν ανθρώπινο επειδή είχε πίσσινγκ στη θηλή. Οι κτηνοτρόφοι ήταν αλλόκοτοι τύποι, αλλά όχι και τόσο αλλόκοτοι.

Ο Λόγκαν άνοιξε τη βαριά μεταλλική πόρτα και μπήκε μέσα στον καταψύκτη... Θεούλη μου, έκανε φοβερό κρύο, ήταν σαν να τον χτύπησαν στο στήθος με μια σακούλα πάγο. Η ανάσα του μετατράπηκε από ελαφριά ομίχλη σε αδιαπέραστο σύννεφο. «Είναι κανείς εδώ;» φώναξε

Βρήκε τη δόκτορα Τζομπελ ΜακΆλιστερ πίσω από μια στοίβα χαρτόκουτα που η καφετιά επιφάνειά τους γυάλιζε κάτω από ένα εύθραυστο στρώμα πάγου. Είχε αλλάξει τη λευκή φόρμα της με μερικά μπλε μπουφάν και ένα κα-

πιτονέ παντελόني. Το σύνολο συμπληρωνόταν από έναν ασπροκόκκινο μάλλινο σκούφο με φούντα, στερεωμένο στο κεφάλι της με ένα κακόγουστο καφετί μαντίλι. Καμία σχέση με τη συνηθισμένη κομψή εμφάνισή της. Ψαχούλευε σε έναν μυστηριώδη σωρό από κατεψυγμένα κρέατα.

«Βρήκες τίποτα;»

Του έριξε μια άγρια ματιά. «Εκτός από υποθερμία;» Ο Λόγκαν δεν της απάντησε και η Ίζομπελ έδειξε αναστενάζοντας ένα μεγάλο πλαστικό κιβώτιο φορτωμένο με κομμάτια κρέας σε συσκευασία κενού αέρος. «Έχουμε γύρω στις τρεις ντουζίνες πιθανό κρέας. Αν ήταν μαζί με το κόκαλο θα ήταν πιο εύκολο να τα εντοπίσω, οι αγελάδες και τα γουρούνια διαθέτουν μεγαλύτερη αναλογία κρέατος σε σχέση με το κόκαλο, αλλά κοίτα αυτό εδώ», είπε, και σήκωσε ένα πακέτο με την ετικέτα «ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΧΟΙΡΙΝΟΥ». «Μπορεί να είναι οτιδήποτε. Υποτίθεται ότι το ανθρώπινο κρέας είναι πιο κόκκινο –λόγω της ποσότητας μυογλοβίνης στους ιστούς– αλλά αν έχει αιμορραγήσει και καταψυχθεί... Θα πρέπει να τα αποψύξουμε και να κάνουμε έλεγχο DNA σε όλα για να είμαστε σίγουροι».

Η Ίζομπελ τράβηξε κοντά της ακόμα ένα χαρτόκουτο, έσκισε την πλαστική ταινία σφράγισης και άρχισε να ψάχνει το περιεχόμενο. «Φρόντισε να πεις στον *επιθεωρητή* Ίνσχ ότι θα μας πάρει τουλάχιστον δύο εβδομάδες».

Ο Λόγκαν άφησε ένα βογκητό. «Δεν θα του αρέσει».

«Αυτό δεν είναι δικό μου πρόβλημα, αρχιφύλακα».

Μάλιστα. Όταν θέλει κάποιον να φυλάξει το παιδί της, ή να του δείχνει ατελείωτες φωτογραφίες με το σαλιάρικο κατουρλούδικο τερατάκι της, είναι «Λόγκαν», αλλά, όταν είναι τσαντισμένη στη δουλειά, είναι «αρχιφύλακας».

«Κοίτα», της είπε, «ούτε *δικό μου* λάθος είναι που ο επιθεωρητής Ίνσχ τα 'βαλε μαζί σου, εντάξει; Εγώ τον έχω στο κεφάλι μου όλη μέρα...» *Κβανκ*. Ο Λόγκαν πάγωσε και τα

μάτια του έψαξαν τα ράφια με τα κατεψυγμένα προϊόντα, ελπίζοντας ότι ο θόρυβος δεν προερχόταν από τον Άλεκ με την κάμερά του. Τα πράγματα ήταν αρκετά άσχημα χωρίς να χρειάζεται να τον πιάσουν να παραπονιέται σε πανεθνική εμβέλεια για τον Ινσοx. «Ναι;»

«Αρχιφύλακα ΜακΡέι;» Ο κ. Τόμσον ξεπρόβαλε πίσω από μια στοιβα κούτες με την ετικέτα «ΨΑΡΟΚΡΟΚΕΤΕΣ». «Βρήκα τις φορτωτικές...» ξεκίνησε να λέει και έμεινε να κοιτάζει τον σωρό του κρέατος, ενώ η Τζομπελ έριχνε ακόμα ένα κομμάτι στο κιβώτιο. Τα κατεψυγμένα κρέατα κουδούνιζαν σαν κεραμικά πλακάκια καθώς το ένα έπεφτε πάνω στο άλλο. «Όλα... όλα αυτά είναι...;»

«Δεν ξέρουμε πριν τα εξετάσουμε». Ο Λόγκαν άπλωσε το χέρι του, και ο σοκαρισμένος άνδρας φάνηκε να μπερδεύεται για μια στιγμή και πήγε να κάνει χειραψία. «Όχι», είπε ο Λόγκαν κάνοντας ένα βήμα πίσω και αφήνοντάς τον με το χέρι απλωμένο, «τις φορτωτικές».

«Α, ναι. Ναι. Φυσικά». Του έδωσε μια τσαλακωμένη κόλλα Α4 γεμάτη ορνιθοσκαλίσματα με σιλό. «Συγγνώμη».

Ο Τόμσον κουνιόταν σαν νευρόσπαστο όσο ο Λόγκαν διάβαζε.

«Τι θα γίνει; Εννοώ, αν αυτά...» Ξεροκατάπιε. «Τι θα πω στους πελάτες μου;»

Ο Λόγκαν έβγαλε το κινητό του και έψαξε τη λίστα επαφών. «Θα χρειαστούμε ονόματα και διευθύνσεις όλων εκείνων που έχουν πρόσβαση σε αυτόν τον καταψύκτη. Θέλω αρχεία προσωπικού, πελατών, προμηθευτών, τα πάντα». Μια ηλεκτρονική φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής τον ενημέρωσε ότι το νούμερο που καλούσε ήταν απασχολημένο, και τον παρακάλεσε να προσπαθήσει ξανά αργότερα.

Ένα ρίγος διαπέρασε τον άνδρα με το τσαλακωμένο κοστούμι. Τύλιξε τα χέρια γύρω από το σώμα του και φάνηκε

έτοιμος να βάλει τα κλάματα. «Είμαστε μια οικογενειακή επιχείρηση, είμαστε εδώ τριάντα χρόνια...»

«Ναι, εντάξει», είπε ο Λόγκαν προσπαθώντας να χαμογελάσει καθουχαστικά, «ποτέ δεν ξέρετε. Μπορεί τα τεστ να βγουν αρνητικά».

«Δεν θα έδινα υπερβολικές ελπίδες στον κύριο Τόμσον», είπε η Ίζομπελ. Κάθισε στα γόνατα, και η ανάσα της την τύλιγε σαν λευκό σύννεφο καθώς έβγαζε κάτι από την κούτα στα πόδια της. Από εκεί που στεκόταν ο Λόγκαν, έμοιαζε σαν ένα ακόμα κομμάτι χοιρινού, και το είπε.

«Αυτό είναι αλήθεια...» απάντησε εκείνη αναποδογυρίζοντας το κρέας στα χέρια της, «αλλά τα γουρούνια συνήθως δεν έχουν τατουάζ με μονόκερους στα οπίσθιά τους».